

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: Česká republika - Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
IČO: 75151537,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský
živnostenský úřad,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2019, č. j. KUUK/87355/2019/SCKZU-3,
JID: 105294/2019/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu, ze dne 26. 6. 2019, č. j. KUUK/87355/2019/SCKZU-3, JID: 105294/2019/KUUK, se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, č. j. KUUK/87355/2019/SCKZU-3, JID: 105294/2019/KUUK, jímž žalovaný dle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil výrok IB. rozhodnutí Městského úřadu Rumburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 3. 5. 2019, č. j. PŘ-C/18171-19/5428-2017/cern-173, a řízení o nároku na náhradu škody v jejím zbytku ve výši 485 Kč Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce zastavil. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud zrušil též rozhodnutí městského úřadu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval ve věci vydaná rozhodnutí správních orgánů. Nesouhlasil s tím, že řízení o zbytku náhrady škody mělo být zastaveno, neboť došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby a přestupkové jednání pachatele přestupku již nelze projednat. Byl toho názoru, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jeho právní sféry v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Poukázal na to, že napadeným rozhodnutím mu byla de facto zapovězena jakákoli možnost domáhat se nároku u orgánu veřejné moci, a to pro vznik překážky rei iudicate. Uvedl, že v intencích přestupkového práva má institut promlčení upravený v § 30 zákona 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) význam pouze v rámci veřejnoprávní části řízení a v určitém časovém úseku, a to v době od spáchání přestupku do doby než je o tomto přestupku pravomocně rozhodnuto; ve skutečnosti se tak jedná o prekluzi, kdy zaniká právo státu na potrestání pachatele přestupku. Podle názoru žalobce tak nemůže obstát tvrzení žalovaného, že uplynutím promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) a § 30 přestupkového zákona došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a současně i k zániku jeho práva na náhradu škody, neboť o uvedeném přestupku již bylo pravomocně rozhodnuto.
3. Namítal nesprávnost výroku IB. městského úřadu, kterým mu nebyla přiznána požadovaná náhrada škody 485 Kč z důvodu nedostatečného prokázání její výše a žalobce byl s nárokem odkázán na soud. Městský úřad konstatoval, že o celkově způsobené škodě nebyl získán přesvědčivý a nepochybný důkaz, přičemž se dále nikterak nezmiňuje o tom, jakým způsobem by žalobce mohl a měl jeho nárok na náhradu ušlého zisku ve formě mzdy údržbáře a uklízečky precizovat. V odůvodnění rozhodnutí městského úřadu žalobce spatřoval poněkud liknavý přístup městského úřadu k povinnosti jednat v souladu se zásadou materiální pravdy a následně v souladu s § 89 odst. 2 přestupkového zákona a uložit obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu za předpokladu splnění všech zákonných podmínek. Žalobce si byl vědom toho, že prokazování ušlého zisku patří v právní praxi k nejsložitějším otázkám, nicméně se neztotožnil s tvrzením, že by získání přesvědčivého a nepochybného důkazu vyžadovalo další a složitější dokazování, které by celé řízení již jen nežádoucně prodlužovalo. Ve vyčíslení škody ze dne 19. 7. 2017 žalobce vyčísлил opravu poškozené cely č. 1 v částce 248 Kč (cena, která odpovídá množství spotřebované barvy) a v částce 485 Kč (odpovídá součtu hodinové mzdy údržbáře a uklízečky).

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že v situaci, kdy platí zákonná pravidla pro zánik odpovědnosti za přestupek, což ve své podstatě značí, zda je v čase stále možné a dovolené o něm meritorně rozhodnout (v podobě výroku o vině a trestu), je potřeba stejná pravidla aplikovat na výrok odvislý, kterým je výrok o náhradě škody. Adhezní řízení netvoří samostatnou, formálně, časově či jinak oddělenou část přestupkového řízení; tedy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aby poškozený dosáhl svého práva na zaplacení škody, musí absolvovat celé přestupkové řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí, přičemž nemá jistotu, zda jej správní orgán s jeho uplatněným nárokem neodkáže na občanskoprávní či jin řízení nebo jako v daném případě nedojde k zastavení řízení ze zákonných důvodů. Žalovaný odkázal na závěry konzultačního dne pořádaného Ministerstvem vnitra (zápis z 11. 6. 2013, str. 49), které žalovaný citoval. Byl toho názoru, že žalobci rozhodnutím o zastavení nebyla odeprána spravedlnost, neboť mu nic nebrání v tom, aby nárok uplatnil v občanskoprávním řízení. Zdůraznil, že adhezní řízení bylo vedeno souběžně s přestupkovým řízením a že řízení o nároku na náhradu škody by mělo vedeno s nižšími procesními náklady v rámci řízení o přestupku. Toto se projevuje v omezených možnostech provádět dokazování za účelem prokázání takového nároku zejména z časového hlediska či složitosti dokazování. Poznamenal, že pokud by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení, správní orgán odkáže poškozeného s jeho nárokem na soud. Poukázal na to, že městský úřad dospěl k závěru, že žalobce svou škodu neprokázal. Žalovaný se odvolací námitkou proti tomuto závěru městského úřadu v napadeném rozhodnutí nezabýval, neboť řízení bylo zastaveno a již nebyl prostor se s touto námitkou vypořádat.

Replika k vyjádření žalovaného

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že adhezní řízení je sice součástí řízení o přestupku, avšak dle názoru žalobce by neměla být opomenuta skutečnost, že se jedná o řízení o soukromoprávních nárocích poškozeného vůči obviněnému. Dle názoru žalobce by např. neměla být v adhezním řízení uplatněna zásada *in dubio pro reo*, jelikož se nejedná o řízení o uložení trestu, nýbrž o řízení o povinnosti nahradit škodu způsobenou zaviněným protiprávním jednáním obviněného.

Ústní jednání

6. Pověřený pracovník žalobce při jednání konaném dne 9. 12. 2019 uvedl, že se žalovaný dopustil procesní vady spočívající v tom, že řádně nevypořádal žádné odvolací námítky, žalovaný argumentoval jen promlčením skutku. Zopakoval některé odvolací námítky, rozhodnutí městského úřadu žalobce vyčítal jeho vnitřní rozpornost a jen formální přijetí názorů nadřízených orgánů. Poukázal na to, že městský úřad konstatoval, že není náplní práce údržbářů odstraňovat škody způsobené žalobci ze strany jiných osob. Uvedl, že žalovaný nesprávně vyložil § 89 odst. 2 přestupkového zákona, kdy si vlastním výkladem vytvářel prostor pro správní uvážení tam, kde pro užití správního uvážení není prostor. Zdůraznil, že žalovaný rozhodl nepředvídatelně, neboť žalobce žalovanému uváděl obdobné případy, ve kterých správní orgány náhradu škody přiznaly. Dále uvedl, že žalovaný žádným způsobem nevypořádal nové důkazy, které žalovaný v odvolacím řízení navrhoval a které by nevedly k prodloužení řízení, jestliže by žalobce byl žalovaným vyzván k jejich doplnění. Zdůraznil, že rozhodnutí v této věci má pro žalobce stěžejní význam, neboť žalobce potřebuje vědět, jaké nároky mu mohou být ze strany správních orgánů přiznávány. Zdůraznil, že by jednotně měl být vykládán i zápis z konzultačního dne Ministerstva vnitra, z něhož plyne, že jeho závěry tak, jak je vyložil žalovaný, jsou pro tento případ nepoužitelné. Uvedl, že zásada *in dubio pro reo* by se měla aplikovat výhradně v řízení o vině a trestu, nikoliv v adhezním řízení jako v řízení občanskoprávním. Upozornil na další procesní vadu žalovaného spočívající v tom, že žalovaný zastavil řízení o náhradě škody jako celek, aniž by žalobce odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Z obsahu citované části zápisu z konzultačního dne dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pověřeného pracovníka žalobce plynulo, že pro zastavení řízení musí plynout promlčecí lhůta. V případě, že je pachatel přestupku odsouzen, je bezpředmětné zabývat se plynutím promlčecí doby. Dále uvedl, že tento zápis není pro správní orgány nijak závazný, jde o názor zaměstnanců Ministerstva vnitra. Dále požádal soud, aby se vyjádřil k přípustnosti uplatnění nároku na náhradu škody v adhezním řízení v podobě práce vykonané pracovníky žalobce při odstraňování škod. Uvedl, že žalobce rozhoduje jako správní orgán ve věcech služebního poměru, a proto si neumí představit, že by přes krajský soud prošlo rozhodnutí, v němž by se nezabýval námitkami účastníka řízení, ač by byla z pohledu správního orgánu jakkoliv bezpředmětná. Pověřený pracovník žalobce jako náhradu nákladů soudního řízení žádá paušální odměnu za úkony, a to podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného a účast na dnešním jednání, v celkové výši 900 Kč

7. Pověřená pracovnice žalovaného při stejném jednání uvedla, že předmětem tohoto soudního řízení je rozhodnutí žalovaného o zastavení adhezního řízení, jak je vyjádřeno ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že výroku žalobou napadeného rozhodnutí pak odpovídá i stručné odůvodnění tohoto rozhodnutí, a proto považuje rozhodnutí za přezkoumatelné. K namítané nepředvídatelnosti rozhodnutí pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že k promlčení přestupku dojde v čase, lhůta se musí spočítat a jestliže došlo k promlčení přestupku, musí dojít k zastavení řízení. Dále uvedla, že zápis z konzultačního dne Ministerstva vnitra citovali ve svém vyjádření a má za to, že jej vyložili správně. Upozornila na to, že promlčecí lhůta by se měla posuzovat podle přestupkového zákona, a nikoliv podle občanskoprávních předpisů. Postupem žalovaného nebyl žalobce nijak zkrácen ve svém nároku na náhradu škody. Zdůraznila, že promlčecí lhůta podle přestupkového zákona je správním orgánům dána k tomu, aby v ní rozhodly nejen o vině a trestu, ale i o nároku na náhradu škody. Navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud se musel nejprve zabývat rozsahem přezkumu v dané věci, přičemž dospěl k závěru, že se nemůže zabývat tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, spočívajícím v nevypořádání se s odvolacími námitkami, stejně jako s tím, že se žalovaný nevypořádal s důkazy, které žalobce navrhoval v odvolacím řízení. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. je možno rozšiřovat žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

námítky byly vzneseny poprvé až při jednání soudu dne 9. 12. 2019, tedy dávno po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., která uplynula již dne 27. 8. 2019. Namítané vady pak nejsou vadami, ke kterým by soud mohl přihlížet z úřední povinnosti, neboť tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodně nebránila věcnému přezkumu rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004-70; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, www.nssoud.cz).

11. Dále se soud zaměřil na stěžejní námítky žalobce týkající se nesprávnosti závěru žalovaného, že dne 16. 5. 2019 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a z tohoto důvodu již nelze nárok žalobce na náhradu škody projednat.
12. Předně soud zdůrazňuje východiska týkající se vztahu adhezního a přestupkového řízení. Dle rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, www.nssoud.cz, „*v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení.*“
13. Podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona *správní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu, jestliže byla tato škoda způsobena spácháním přestupku, nebyla obviněným dobrovolně nahrazena a její výše byla spolehlivě zjištěna; jinak poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Obdobně postupuje rovněž v případě, kdy by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *náhradu škody lze přiznat též pouze v části uplatněného nároku; ve zbytku správní orgán nárok na náhradu škody poškozenému nepřizná a odkáže ho na soud nebo jiný orgán veřejné moci.*
14. Nejvyšší správní soud již judikoval, že „*[a]dhezní řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie i procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, lze-li tak učinit bez větších složitostí a v rámci přestupkového řízení, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.*“ (rozsudek ze dne 31. 10. 2017, č. j. 2 As 46/2006-100, publ. pod č. 2276/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Ustanovení § 89 odst. 2 přestupkového zákona ukládá správnímu orgánu povinnost zavázat pachatele přestupku k náhradě škody za splnění dvou podmínek. Škoda musí být spolehlivě zjištěna a současně nedošlo k její dobrovolné úhradě. Pokud jsou obě tyto podmínky naplněny, má správní orgán zásadně povinnost rozhodnout o uplatněném nároku na náhradu škody. Přestupkový orgán nemůže libovolně vážit mezi tím, zda o náhradě škody rozhodne či poškozeného odkáže na řízení před jiným orgánem. Přiznání nároku na náhradu škody v přestupkovém řízení představuje pro poškozeného určitou jistotu exekučního titulu, jednodušší a včasější uspokojení jeho nároku, než by tomu bylo cestou žaloby na náhradu škody směřující k příslušnému civilnímu soudu. Proto by měl správní orgán prioritně o náhradě škody Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodovat a teprve v momentu, kdy nelze o nároku poškozeného rozhodnout, tohoto odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem. Zde budou spadat případy, kdy se např. v průběhu správního řízení zjistí, že škoda už byla poškozenému uhrazena, případně nebyla v příčinné souvislosti se spáchaným přestupkem, pro který byl pachatel přestupku uznán vinným, v případech, kdy poškozeným předloženy podklady pro přiznání nároku neposkytují dostatečný podklad pro jejich přiznání, atd.

15. Podle § 29 písm. a) přestupkového zákona *odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby*. Podle § 30 písm. a) téhož zákona *promlčecí doba činí 1 rok*.
16. Pro posouzení otázky promlčení odpovědnosti za přestupek je nutné rekapitulovat přestupkové řízení ve věci obviněného S. V. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, byl S. V., nar. „X“, uznán vinným ze spáchaní přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil úmyslným způsobem škody na cizím majetku poškozením věci z takového majetku tím, že dne 5. 7. 2017 v době od 19:00 hod. do 19:30 hod. v Rumburku, v ul. Tř. 9. května 406, v budově Obvodního oddělení Policie České republiky, úmyslně poškodil policejní celu č. 1, když na pravé stěně poškrábal ochranný voděodolný nátěr na ploše o rozměrech 160 x 55 cm, a dále na dvou místech odrolil omítku na plochách o rozměrech 7 x 7 cm a 12 x 20 cm, čímž žalobci způsobil majetkovou škodu ve výši 733 Kč. Dále obviněnému byla dle § 89 odst. 2 přestupkového zákona uložena povinnost nahradit žalobci způsobenou škodu v plné nárokové výši, tj. ve výši 733 Kč. Výrok o vině jmenovaného byl následně potvrzen rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2018, č. j. 1307/SCKZU/2018-7; žalovaný tímto rozhodnutím žalobci přiznal náhradu škody 248 Kč, přičemž se zbytkem nároku ve výši 485 Kč byl žalobce odkázán na civilní soud. Proti tomuto rozhodnutí žalobce uplatnil podnět k provedení přezkumného řízení, na jehož základě Ministerstvo vnitra vydalo dne 16. 10. 2018 rozhodnutí č. j. MV-107893-2/VS-2018. Toto rozhodnutí ministr vnitra rozhodnutím ze dne 1. 2. 2019, č. j. MV-141757-3/SO-2018, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil Ministerstvu vnitra k opětovnému projednání. Následně Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. MV-107893-8/VS-2018, změnilo výrok I. rozhodnutí žalovaného tak, že zrušil výrok IV a výrok V, třetí odrážka, rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, a věc v části týkající se řízení o náhradě škody žalobci vrátil městskému úřadu k novému projednání. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 3. 5. 2019, č. j. PŘ-C/18171-19/5428-2017/cern-173, byla obviněnému na základě výroku IA. uložena povinnost nahradit žalobci způsobenou škodu ve výši 248 Kč a podle výroku IB. byl žalobce ve zbytku uplatněného nároku na náhradu škody ve výši 485 Kč odkázán na soud, neboť výše této části škody nebyla spolehlivě zjištěna. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Pro projednávanou věc je stěžejní, že výroky I a II rozhodnutí městského úřadu 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, o vině obviněného a pokutě ve výši 5 000 Kč, která mu byla uložena, nabylo právní moci dne 7. 8. 2018.
17. Z uvedené vyplývá, že ke spáchaní přestupku obviněným došlo dne 5. 7. 2017. Promlčecí doba tudíž začala běžet 6. 7. 2017, tj. dnem následujícím po dni spáchaní přestupku. Vydáním rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 4. 2018, č. j. PŘ-C/16403-18/5428-2017/neck-173, došlo k přerušení promlčecí doby, čímž promlčecí doba začala znova běžet. Jestliže výrok o vině a trestu obviněného S. V. nabyl právní moci dne 7. 8. 2018, nemohlo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dojít dne 16. 5. 2019 k zániku odpovědnosti za přestupek S. V. Závěr žalovaného, že dne 16. 5. 2019 zanikla odpovědnost obviněného za uvedený přestupek, je tudíž nesprávný. Mylný je potom též závěr žalovaného, že z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek nelze projednat nárok na náhradu škody, a že tudíž muselo být řízení o zbytku náhrady škody zastaveno. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné.

18. Ani závěr z konzultačního dne Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2013, který se týká předchozí úpravy přestupkového řízení a na který žalovaný poukazoval ve vyjádření k žalobě, nepodporuje názor žalovaného. V tomto zápise je uvedeno, že v „*takovém případě* (nabyli-li výrok o vině právní moci – pozn. soudu) *se nejedná o samostatné řízení o náhradě škody, ale o pokračování v řízení o přestupku s tím, že o vině již není rozhodováno, neboť je o ní pravomocně rozhodnuto.*“ Předmětný závěr z konzultačního dne je tudíž v souladu s výše prezentovaným názorem soudu.
19. K žádosti žalobce soud nad rámec potřebného odůvodnění obecně uvádí, že lze v adhezním řízení přiznat škodu v podobě platu pracovníků údržby a úklidu žalobce, kteří odstraňovali následky přestupkového jednání obviněného, a to v případě, že je výše těchto nákladů řádně doložena. Soud přitom poukazuje na to, že plat pracovníků údržby a úklidu podílejících se na odstranění škod je skutečnou škodou, nikoli ušlým ziskem, jak nesprávně dovozoval žalobce v žalobě. Ušlým ziskem se totiž srozumí újma spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodné události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo s ohledem na pravidelný běh věcí důvodně očekávat; jde o ztrátu očekávaného přínosu, o to, o jaký reálně dosažitelný prospěch poškozený přišel. Avšak posouzení otázky, zda žalobci náleží (či nikoliv) náhrada škody ze strany obviněného i ve výši 485 Kč představující plat pracovníků údržby a úklidu, přísluší správním orgánům. Soud v tomto soudním řízení není oprávněn tuto otázkou posuzovat.
20. Soud uzavírá, že žalovaný vycházel z nesprávného právního názoru, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek S. V. a že z tohoto důvodu nelze projednat nárok na náhradu škody. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné.
21. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný posoudí nárok žalobcem uplatněný na náhradu škody. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Jelikož uvedený nesprávný právní názor zaujal ve svém rozhodnutí pouze žalovaného, soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí městského úřadu, jak v žalobě navrhoval žalobce.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce byl sice ve věci plně úspěšný, nicméně soudu nedoložil žádné náklady, které musel vynaložit, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pro úplnost soud uvádí, že v soudním řízení správním nelze použít vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2019

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)